

GIẢI PHÁP

HÔNGNGUYỄN/H. N. T. , GA/US/ 8/11

Vân hôn hờ giắt tay Thuý bước ra khỏi phòng khám bệnh. Lúc bác sĩ tuyên bố vợ chàng có thai, Vân xúc cảm tột độ. Hai bàn tay ghi chặt đôi vai Thuý tựa hồ muốn san sẻ bớt niềm vui đang dâng lên tràn ngập tâm hồn chàng. Thế là từ nay Vân hết u sầu. Cũng hết mối băn khoăn nghi hoặc về Thuý. Trong những lần khám nghiệm trước đây, chàng có tin tưởng vào sự sáng suốt của y học bao giờ đâu. Mặc dầu vị bác sĩ không tìm thấy một dấu hiệu khác thường nào trong con người Thuý, chàng vẫn thầm ngờ vực Thuý là nguyên nhân của sự hiếm muộn con cái. Vân tin mình có lý bởi Thuý trước khi lấy chàng đã từng là một vũ nữ.

Vân quên làm sao được lần đầu tiên chàng gặp Thuý. Vũ trường Étoile vắng vẻ trong giờ phút giao niên. Đã dừng đây gót chân phiêu bạt của những chàng trai cô độc. Chàng gặp Thuý, người vũ nữ với dáng người nhỏ nhắn, hiền dịu trong tấm áo dài

xanh trước ngực có in cành hoa trắng. Mái tóc nhung mềm che lấp nửa khuôn mặt trái soan. Nốt ruồi đen duyên dáng điểm trên làn má mịn. Đôi vành môi phớt hồng, nhất là khoe mắt nàng ướt át như sương đêm. Thuý có vẻ buồn man mác. Ánh mắt ướt át ấy nhìn Vân như đón đợi một bàn tay an ủi. Ngoài kia tiếng chuông giáo đường dồn đống báo hiệu mùa xuân mới trở về. Thuý lẻ loi đứng bên quầy rượu và Vân cũng một mình đứng đó. Chàng thấy trong đáy mắt đen sâu của Thuý thấp thoáng hình bóng đời mình. Lòng chàng bỗng xót xa một niềm thương mến Thuý.

Vân mời Thuý đi vào sàn nhảy. Âm thanh tràn đầy cung bậc nhịp ba. Sóng nước xanh rập rờn trên nếp áo. cánh tay chèo níu chặt nửa bờ vai, giải Ngân hà kết bởi vạn chùm sao confetti cài lên mái tóc. Khung trời thu tròn trong vòng mắt, ánh hoa đăng là ánh sáng của tinh cầu. Từng đôi một con thuyền thon nhỏ dìu nhau lướt đi, gót hài in vết giòng Danube. Trong ánh đèn huyền ảo, bên ly rượu nồng, họ say sưa khai mạc hội mùa yêu. Bàn tay Thuý ngoan ngoãn nằm trong lòng tay Vân. Chàng yên lặng nghe giọng buồn của Thuý ru hồn mình vào chiều sâu dĩ vãng. . .

Thuý sinh ra trong một căn nhà lá tồi tàn vùng ngoại ô Hà Nội. Cha mẹ chết sớm, nàng được người cô ngoại nuôi nấng. 12 tuổi, Thuý đã là một nữ sinh lớp Đệ Lục trường trung học T. V. Hà Nội. Có năng khiếu về vũ, nàng được chị em bạn cử vào ban văn nghệ của trường. Thuý có ngờ đâu chính những bước chân non yếu bước trên sân sân khấu nhỏ dựng giữa sân trường vào những ngày đại hội lại là hình ảnh cuộc đời nàng về sau. Di cư vào Nam, Thuý vẫn được bà cô thương yêu như con đẻ. Nhưng chẳng may tình thương ấy lại không thể lấp đầy bao tủi nhục nàng phải gánh chịu trước sự hắt hủi của con bà. Đôi mắt Thuý đã vương buồn từ thơ ấu, lại thêm lòng tự ái của kẻ nghèo, Thuý liều lĩnh bỏ nhà ra đi. Chuỗi ngày cô đơn thực sự đến với cô gái 16 tuổi. Thuý ngậm ngùi chôn sâu niềm đau xót về số phận cô cút của mình trong việc tiếp đón khách hàng cho một tiệm sách.

Khi nhàn rồi, Thuý thường đi khắp phố phường tìm kiếm việc làm khá hơn. Đọc báo thấy quảng cáo thuê nhận nữ học viên miễn phí để đào tạo thành vũ công sân khấu, Thuý vui mừng đến ghi tên. Với sắc đẹp khả ái và dáng người mềm mại, Thuý được nhận ngay. Thế là ngày ở tiệm sách, tối đi học vũ, Thuý đâu hề biết đó là cạm bẫy vùi dập đời nàng. Một buổi tối mưa bão phải ở lại một mình trong phòng học, nàng đã không thể cưỡng nổi cánh tay cuồng bạo của ông thầy dạy vũ. Quá uất ức, Thuý bỏ ra đi.

Xác đã một lần hoen ố, Thuý còn thiết gì giữ gìn nó nữa. Nàng có thể nhận bất cứ việc gì cốt kiếm được nhiều tiền. Vũ trường E'toile sẵn sàng mở cửa đón chân nàng vào. Từ đó, Thuý bắt đầu chìm đắm trong ánh đèn xanh đỏ, với men rượu nồng say, với khói thuốc mịn mù, với tiếng kèn dậm dậm. . . Rồi Thuý gặp Vân. Vân xuất hiện như một cơn gió thơm lạnh thổi tận hồn Thuý một làn sinh khí mới:

- Em hãy quên đi mặc cảm dĩ vãng. Trên đời này, không có nghề nào xấu, mà chỉ có những con người xấu. Giờ đây, anh chỉ biết có em, một cô gái trẻ đẹp và dịu hiền. Em hãy về với anh. Chúng ta sẽ xây đắp cuộc sống mới. Anh nguyện sẽ yêu em mãi mãi.

Lần đầu tiên trong đời, Thuý được nghe lời nói rất chân thành. Và cái nhìn cương nghị của Vân đã làm Thuý tin cậy ngay từ phút đầu. Nhiều khi trên đường về, một mình đếm bước trong lòng đường phố trống trơn,

nàng cảm thấy bơ vơ hơn bao giờ hết.

Một vài người đàn ông lướt qua đời nàng, nhưng lại ra đi trong chốc lát, không thể tạo cho nàng niềm vui vĩnh viễn. Nàng chỉ là một lữ quán cho khách trọ nghỉ chân mà mỗi người khách đến chỉ ghé lại một đêm rồi lại ra đi không hề luyến tiếc. Nàng mơ ước một cuộc sống trong lành, một khung cảnh gia đình ấm cúng có người chồng luôn luôn ở bên san sẻ ngọt bùi. Vân đã đến đúng lúc cho niềm khao khát ấy. Trên lộ trình vắng vẻ, chàng là một kẻ đồng hành của Thuý. Giữa đại dương sóng gió hãi hùng, Vân là một chiếc phao mà Thuý là một hành khách trên con tàu nhỏ bé. Đám cưới hai người được tổ chức ngay mùa xuân ấy. Tuần trăng mật là cả một bản tình ca. Hạnh phúc đến với tình yêu tưởng chừng không bao giờ mất.

Rồi thời gian lặng lẽ trôi đi. 1 năm, 2 năm, 3 năm. Dần dần Vân và Thuý cảm thấy thiếu một cái gì. Hạnh phúc chưa thể toàn vẹn nếu trong nhà thiếu hẳn tiếng khóc cười của trẻ thơ. Vân nghi ngờ Thuý. Nhiều lần Vân tự hỏi mình còn yêu Thuý nữa không? Lời giải đáp bao giờ cũng là tiếng có nhưng Vân phải thầm thú nhận rằng tình yêu không còn trọn vẹn như hồi mới cưới. Tình yêu ban đầu mang lại nhiều hạnh phúc, rồi sự xuất hiện của mỗi cảm nghĩ đã mặc nhiên làm giảm mức độ tình yêu. Còn Thuý? Nàng băn khoăn gấp bội mỗi hoài nghi trong Vân. Một lần, 2 năm sau ngày cưới, bạn Vân đến chơi nhà. Trước mặt Thuý, bạn Vân ranh mãnh hỏi chàng:

- Thế nào, bao giờ bác gái nhà ta sinh cháu để chúng tôi ăn mừng chứ?

Vân hơi đỏ mặt. Chàng trốn tránh câu trả lời, quay sang nhìn Thuý. Tia nhìn quét dọc theo người Thuý rồi ngừng trên bụng Thuý. Ôi, cái nhìn của Vân sao Thuý thấy khác thường! Lần đầu tiên nàng gập vế mặt như trách móc và cái nhìn hoài nghi của chồng. Thuý thấy lòng mình quặn đau, nhưng vẫn gượng lấy nét khô hài để chống đỡ:

- Ấy nhà em bảo rằng 2 đứa nuôi nhau chưa đủ nữa là đèo thêm một đứa tí nhau.

Từ buổi ấy, Thuý luôn luôn băn khoăn về hạnh phúc ngày mai. Vân thường chê bai bác sĩ tức là chàng đã đồ tội hiểm muộn về nàng. Trong thâm tâm, Thuý tin chắc rằng mình không khiếm khuyết gì cả, nhưng nàng cũng chẳng dám thổ lộ cho Vân biết. Từng đêm lại từng đêm, trăm mối suy tư hiện ra trong óc Thuý rắc rối như tơ vò. Nàng không hề có ý tưởng bỏ Vân nhưng làm sao đánh tan được mối hoài nghi trong Vân. Nếu không cho Vân biết điều đó thì Vân càng nghi ngờ; mà cho Vân biết thì chưa chắc Vân tin và lòng tự ái mãnh liệt của chàng sẽ có thể khiến chàng bỏ Thuý. Đời Thuý lại trở về khởi điểm: không chồng, không cả tình yêu. Cứ nghĩ thế, Thuý thấy cần phải tìm ngay một giải pháp để bảo tồn hạnh phúc. Nàng không thể thụ động, nàng phải tự tay lái cuộc đời mình. Thuý tự nghĩ những hành động dù phải hay trái mà nàng tự do làm để lái tương lai nàng biết đâu lại rất phù hợp với định mệnh vạch sẵn rồi? Mọi giải pháp đối với Thuý là một thử thách, nàng sẽ phải chọn một và quyết phải thực hiện nó với bất cứ giá nào.

* *
*

Cái bào thai hôm nay nằm trong bụng Thuý đập tan mối hoài nghi trong Vân. Sự biến dạng của thân hình Thuý cùng lời tuyên bố quả quyết của bác sĩ trong lần khám nghiệm này làm sống lại tình yêu Thuý đậm đà thưở ban đầu. Rồi đây, nhà chàng sẽ có một đứa bé. Hăng say với niềm vui mới đến, chàng sẽ cất lên lời thơ ca tụng tình yêu con của văn hào V. Hugo:

*Lorsque l'enfant paraît, le cercle de famille
Applaudit à grands cris.
Son doux regard qui brille
Fait briller tous les yeux. . .*

Vân muốn san sẻ cho Thuý niềm vui trong sáng ấy. Chàng âu yếm choàng tay sau lưng Thuý, kéo Thuý về mình:

- Em nghĩ gì thế? Vân hỏi Thuý.

Trong lúc chồng vui, Thuý buồn. Mắt nàng nhìn xa xăm. Phở xá lùi lại phía sau xe nàng rồi biến mất để hiện ra hình ảnh mờ ảo của dĩ vãng. Thuý liên tưởng đến những đêm náo nhiệt ở vũ trường, những trận cười nghiêng ngửa, những bước chân quay cuồng, những vòng tay ôm sát. Thuý nhớ đến những mái tóc rối bù, đến Hoàng,

cả căn phòng Hoàng ở mà đôi khi nàng đã theo chân Hoàng về. Câu hỏi của Vân bỗng cắt đứt giòng suy tư của Thuý. Sợ Vân biết nàng buồn, Thuý giấu mặt xuống vai chồng nũng nịu đáp:

- Em đang nghĩ về đứa con tương lai. À anh, đặt tên cho nó là gì nhỉ?
- Anh đề nghị lấy tên Ngân Hà, để kỷ niệm nơi này nở mỗi tinh đầu của chúng ta: vũ trường E'toile.

Vô tình Vân khơi sâu vết thương lòng của Thuý. Quá khứ lại chập chờn hiện ra, trong đó Thuý nhìn thấy mái tóc bù rối của Hoàng. Nàng định phản đối Vân, nhưng không dám nói. Vân chợt hiểu và cảm thấy hối hận. Chiếc xe chở hai người về đến đầu phố, Vân thả Thuý khỏi vòng tay, ngọt ngào nhắc vợ:

- Sắp đến nhà em ạ.

* *
*

Thuý chết rồi!

Nàng bị kiệt sức sau khi sinh hạ một bé trai kháu khỉnh. Có lẽ số nàng phải thế, cũng như mẹ nàng đã chết ngay khi mất Thuý chưa kịp in sâu hình dáng mẹ hiền. Vân buồn chẳng thiết gì ăn uống. Ít lâu sau, khi thu dọn quần áo của Thuý, Vân khám phá dưới đáy va li nàng 1 cuốn nhật ký. Chàng do dự, vì chàng còn lạ gì nếp sống của những nàng ca vũ nữ. Nhưng rồi, Vân lật mấy trang về cuối. Mặt giấy bị loang ố vài giọt nước! Nét chữ run run:

. . . Tôi chưa từng yêu ai chân thành như yêu Vân. Thực ra ngoài Vân tôi không có người yêu nào cả. Chàng đã cứu thoát tôi khỏi những vũng lầy đen tối. Tôi thâm cảm ơn chàng. Tôi được say sưa tận hưởng hương vị tình yêu. Tôi đã và sẽ yêu Vân mãi mãi. . .

. . . Nhưng Vân ơi! em phải viết những điều thú nhận sau đây, mặc dầu chẳng bao giờ anh được cầm đến cuốn này trong tay. Anh thử nghĩ lại xem có đúng không? Sau 1 năm đầu tiên chung sống, em nhận thấy tình yêu em không còn đậm đà như trước. Em buồn. Anh cũng buồn.

Những lời thăm hỏi của bạn bè về con cái chúng ta càng làm anh tủi hổ thì cái nhìn của anh càng không giấu nổi vẻ hoài nghi. Phải, em biết anh nghi ngờ em. Có lẽ anh luôn luôn ghép liền những hình ảnh trác táng với đời người vũ nữ. Chắc anh nghĩ rằng em đã huỷ hoại thể xác mình, từ khước, bỏ cái khả năng làm mẹ mà Tạo hoá ban cho một người đàn bà. Không, không anh ạ. Trước khi lấy anh, em có quen biết Hoàng, một thương gia có vợ nhưng chưa có con. Hắn tha thiết xin em. . . Đứa bé chết đi sau khi lọt khỏi lòng mẹ nó. nhưng điều đó đã cho em biết rằng mình chưa mất khả năng làm mẹ. Từ khi về với anh, em hoàn toàn dứt hẳn những người đã quen biết. Em cảm thấy sung sướng được ở bên anh. Trời không thương chúng ta trọn vẹn. Sự thiếu sót một đứa con đối với em chẳng có gì đáng kể vì em đã nguyện yêu anh và sống bên anh trọn đời. Trái lại, anh khác: Ngày ngỏ lời yêu em, có lẽ anh chưa để ý đến việc sinh con đẻ cái. Nhưng về sau anh ước ao có nó. Lòng khao khát của anh không được thoả mãn. Em trở thành đối tượng mỗi hoài nghi trong anh.

Em bỗng thấy lo sợ. Em muốn anh là của riêng em mãi mãi. Ngày nào anh còn vương vấn chút hoài nghi, ngày ấy chúng ta chưa thể sống trong tình thương yêu trọn vẹn. Sau nhiều lần suy nghĩ kỹ, bắt đắc dĩ em phải liều. Vân ơi, đó là giải pháp cuối cùng để cho anh vui sống và yêu em: em đi vào tội lỗi mà Hoàng là kẻ đồng loã. Hôm ở phòng khám bệnh ra về, em phải giấu kín anh tội lỗi đó để anh được hưởng niềm vui một kẻ làm cha. Giờ đây em hối hận quá. Thuý của anh đã đắc tội: cách đây một năm, em tự ý tìm đến nhà Hoàng.

Không hiểu sao lúc đó em lại coi hành động này là thường tình của những người vũ nữ. Hắn giúp em những gì em đã giúp hắn ngày xưa. Nhưng em tha thiết xin anh tha lỗi một lần chót, cũng như trước kia anh đã cố quên đi tất cả dĩ vãng đen tối của em. Ngày mai em vào nhà hộ sinh, Đứa bé sắp ra đời dù không phải con anh nhưng trải qua tháng ngày đã được giòng máu của anh nuôi dưỡng. Em cầu nguyện nó sẽ toàn vẹn, để em khỏi mất anh, người em yêu với tất cả sự chân thành. . .

Đọc xong, Vân bàng hoàng như chợt tỉnh cơn ác mộng. Chỉ một lát giây, chàng ý thức được ngay chính mình mới khiếm khuyết. Vị bác sĩ đã khám nghiệm Thuý rất đúng, nguyên nhân của sự hiếm muộn hoàn toàn không về phần Thuý. Nàng chết rồi! Thuý ôm sâu vào lòng đất mỗi sấu tội lỗi. Cổ họng Vân như nghẹn tắc. Hai giòng lệ từ từ rơi. Mắt Vân nhoà đi, và hình ảnh Thuý hiện ra với nét buồn cảm nín. Vân thấy tim mình đau nhói. Lòng thương tiếc Thuý dâng lên rào rạt tâm hồn chàng. Vân run run gọi Thuý không thành tiếng:

- Thuý ơi! chính anh mới có tội!

GHI CHÚ: Vào thời gian viết truyện, khoa học chưa tiến bộ. Ngày nay, GIẢI PHÁP mà Thúy chọn lựa đã LỖI THỜI. Tuy nhiên, chắc
độc giả sẽ cảm thông cho tâm trạng rối bời của nhân vật Thúy trong câu chuyện hoàn toàn có tính cách tưởng tượng này.
H. N. T.